Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: ”O.T.”, i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150458848/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: O.T.

XVII

»Betragt det sagtnende Hav. Endnu bæve Bølgerne paa Dybet og synes at frygte for Blæsten.« – »Over mig svæver den skyggefulde Taage. Dugvædede ere mine Lokker.«

Ossian, oversat af *S.S. Blicher.*

Otto havde endnu ikke besøgt Klitterne, Stranden, Fiskerne og Bønderne, mellem hvilke han før, i alle sine Fritimer, havde tumlet sig.

Den smukke Sommerdag drev ham afsted; Hjertet trængte til at drikke Solvarme.

Kun Veiene mellem de store Byer ere her i taalelig Stand, eller rettere, i saa god, som Egnen her tillader det. Biveiene betegnes kun ved de ved Siden af hinanden løbende Hjulspor; paa enkelte Steder er, for at forhindre Hjulene fra at trænge ned i det dybe Sand, strøet lidt Lyngtop; hvor denne mangler og Sporene krydse hinanden, vil neppe en Fremmed finde Vei. Her sætter Markfred sin usynlige Grændse mellem de naboelige Eiendomme.

Hver Gaard, Hytte og Høi var *Otto* en gammel Bekjendt; han styrede sin Vei mod *Harboere*, et Sogn, der kan siges at bestaae af Sand og Vand, men som dog ikke kan kaldes ufrugtbart. Enkelte Beboere her have Avlsbrug, men Størstedelen ere Fiskere, som beboe smaa jordløse Huse.

Det første Møde paa Vandringen var en af disse store bedækkede Vogne, som de saakaldte Aalemænd, mellem Sanctbansdag og Bartholomæidag bringe med Aal til de søndre og østre Kjøbstæder, hvor de igjen belæsses med Æbler og Havefrugter, en Artikel, der siden gaaer rivende af hos Almuen. Aalemanden holdt stille, da han saae og kjendte *Otto*.

»Velkommen Hr. *Otto!*« sagde han, »ja han er kommen herover i et bedrøveligt Anliggende! at Oberst *Thostrup* saaledes skulde reise af! men man kunde da ikke vente andet af ham! han var gammel nok!«

»Døden kræver sin Ret!« svarede *Otto* og trykkede Mandens Haand. »Ham gaaer det vel godt, Morten Chrænsen?«

»Hele Vognen fuld af Strueaal og et Par røgede Helt! han er vel god at møde, Hr. *Otto?* Paa Landjorden er en Præst meget god, men